

Žalobu proti Bohumilu V-ovi o uznání otcovství a o placení výživného procesní soud první stolice zamítl, ježto za otce žalujícího dítěte byl uznán rozsudkem č. j. C II 25/25 Antonín B., tento rozsudek jest dosud pravoplatným a musí proto býti pokládán za otce žalujícího dítěte jen Antonín B. do doby, dokud z jakéhokoliv důvodu onen rozsudek nebude zrušen. Dovolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání uplatňuje jen důvod nesprávného právního posouzení věci (č. 4 § 503 c. ř. s.), a to proto, že žaloba byla napadeným rozsudkem zamítnuta vůbec, kdežto měla prý býti zamítnuta jen pro tentokráte. Leč neprávem, neboť bude-li pravoplatný rozsudek okresního soudu v T. z 18. září 1925 č. j. C II 25/25/18, z jakéhokoliv důvodu zrušen, nebude žalobci nijak zabráněno, aby nepodal novou žalobu o uznání otcovství na Bohumila V-a, ježto, pokud jde o dosah rozsudku a jeho pravomoc (§ 411 c. ř. s.), stačí, že jest to patrné z rozsudkových důvodů. První soud uvedl totiž v důvodech svého rozsudku výslovně, že jen Antonín B., jenž byl pravoplatným rozsudkem okresního soudu v T. z 18. září 1925 č. j. C II 25/25-18 uznán za otce žalujícího dítěte, musí býti pokládán za jeho otce a to až do doby, dokud z jakéhokoliv důvodu onen rozsudek nebude zrušen. Tím bylo dostatečně vyjádřeno, že žaloba jest jen toho času neodůvodněnou. Kdyby nynější překážka odpadla, nebyl by již skutkový a právní podklad nároku týž. Nepochybily proto nižší soudy, když ve výroku neuvedly, že žaloba se zamítá pro tentokráte, třebaže praxe v jednotlivých případech tento dodatek do výroku pojímá a také vysvětlivky k § 404 c. ř. s. v odpovědích minist. spravedl. č. 44/1897 Věstníku takový dodatek v rozsudkovém výroku doporučují. Bylo by to na místě jen v případech pochybných, tedy z důvodu jasnosti výroku, jak se stalo v rozh. čís. 4678 sb. n. s., kde dovolatel žádal, aby žaloba byla zamítnuta vůbec. [Tak i Neumann k § 411 c. ř. s. str. 1173 (1928)].

Čís. 13990.

Složení-li k soudu vkladní list spořitelny na zúročitelný vklad, nebyl soud oprávněn složený vkladní list realizovati a vybranou hotovost uložiti na svůj běžný depositní účet u téže spořitelny, nýbrž měl, když došlo k vydání deposita, vydati devinkulovaný vkladní list, po případě příslušnou částku s přirostlými úroky po srážce depositního poplatku.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1934, R I 1293/34.)

Soud první stolice dal poukaz k výplatě deposita 70.000 Kč, ale bez úroků. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Dů-

v o d y: Stížnost napadá usnesení prvního soudu, pokud stěžovateli nebyly poukázány k výplatě úroky z deposita, a uplatňuje, že B. 17. října 1932 složil 70.000 Kč nikoliv v hotovosti, nýbrž na vkladní list Spořitelny města Č., kterýž list má náležitosti vkladní knížky a je tedy spořitelna povinna peníze na vkladním listě složené zúročiti a schovatel (soud) podle § 1435 obč. zák. nemůže přirostlý úrok zadržeti, ježto není pro to zákonného podkladu, a musí devinkulovati vkladní list i s přirostlým úrokem ke dni vydání. Stížnosti nelze vyhověti. První soud sdělil, že ve věci postupoval ve smyslu nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 17. května 1928 čís. 31.157/27, Věstník roč. X. č. 6 ze dne 25. června 1928 a uložil deposit na společném kontě deposit folio 35.209. Úroky z deposit takto uložených však ve smyslu odst. II. i) výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 17. května 1928 čís. 31.157/27 převádějí se koncem každého druhého kalendářního roku na společný účet sirotčích pokladen utvořený v Čechách, na Moravě a ve Slezsku výnosem ze dne 16. února 1924 čís. 48.715/23. Převod provádí se příkázáním na šekový účet sborového soudu druhé stolice a nemohl proto první soud úroky k výplatě poukázati. Otázku, zda první soud právem deposit uložil na běžný účet čili nikoliv, nelze řešiti k rekursu.

N e j v y š š í s o u d změnil usnesení obou nižších soudů v ten rozum, že kromě peněz poukázaných k výplatě v usnesení prvního soudu budou vydány i úroky přirostlé ke složeným 70.000 Kč.

D ů v o d y:

Podle spisů složil Antonín B. na soud (§ 1425 obč. zák.) nikoli hotovost 70.000 Kč, nýbrž vkladní list Spořitelny města Č., znějící na zúročitelný vklad 70.000 Kč. Jsa uschovatelem vkladního listu a nikoli hotovosti a nemaje k tomu příkaz ani od složitele ani od jiné oprávněné osoby, neprávem první soud složený u něho vkladní list realizoval a vybranou hotovost uložil na svůj běžný depositní účet u spořitelny. Když došlo k vydání deposita, měl první soud podle § 961 obč. zák. vydati devinkulovaný vkladní list, po případě 70.000 Kč s přirostlými úroky po srážce depositního poplatku (§ 969 obč. zák.). Usnesení i prvního i druhého soudu, odpírající vydati přirostlé úroky, jsou v rozporu se spisy a odporují zákonu. Výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 17. května 1928 čís. 31.157/27, uveřejněný ve věstníku téhož ministerstva čís. 6 z roku 1928, a posudek nejvyššího soudu ze dne 30. listopadu 1932 pres. 1734/32, uveřejněný ve věstníku min. sprav. z roku 1933 na str. 4 o použití úroků z deposit pro společný účet sirotčích pokladen netýkají se deposit složených ve vkladních listech a nelze se jich v souzeném případě dovolávati.

Čís. 13991.

K tvrzení povinného v rekursu proti povolení exekuce, že byl ochoten vymáhaný dluh cizozemského vymáhacího věřitele zaplatiti, že však